

Stredtýždňové večerné bohoslužby – 20.4. Vlachovo/ 21.4. Gočovo

Milost' vám a pokoj od Boha, nášho Otca a od Pána Ježiša Krista.

Lukáš 24:13-18 „A hľa, ten istý deň išli z nich dvaja do mestečka, vzdialeného od Jeruzalema na 60 honov, ktoré sa volalo Emaus. A zhovárali sa o všetkom, čo sa stalo. Ako sa tak zhovárali a navzájom sa dotazovali, priblížil sa k nim aj sám Ježiš a šiel s nimi. Ale ich oči boli držané, aby Ho nepoznali. Povedal im: čo je to, o čom sa idúcky zhovárate medzi sebou? A oni sa zastavili smutní. Jeden z nich, menom Kleofáš, Mu odpovedal: Ty si jediný z príchodzích v Jeruzaleme, ktorý nevieš, čo sa v ňom po tieto dni stalo?“.“

Dnes by si to nemohli dovoliť. Len tak sa prechádzať z mesta do mesta. Dobré, že vtedy nebola korona, pretože dnes by možno kresťanstvo neexistovalo. Nemali sociálne siete a potrebovali vzájomný ľudský kontakt, aby sa mohli rozprávať. Pri dodržaní dvojmetrového odstupu by sa im ťažko kričalo o aktuálnej situácii v Jeruzaleme. A možno by ani nevedeli, že ich to robí smutnými, čo sa stalo, pretože by im v prejavovaní emócií bránili rúška.

Príbeh o emauských učeníkoch je nám veľmi dobre známy. Je to jeden z mála príbehov o vzkriesenom Kristovi, ktorý nám má čo povedať do týchto dní.

Musíme sa rozprávať – Pán Boh nám dal dar komunikácie. Dnes je veľmi obmedzená. Ale nemala by prestať. Ak sa človek nemá s kým rozprávať, prestáva žiť a jeho hlavou prechádzajú ťažké myšlienky. Našou úlohou je teda komunikovať – či už tak, že my zavoláme niekomu alebo niekto zavolá nám. Zrazu v tejto dobe už niet času na zbytočné otázky alebo do nekonečna opakované frázy. Treba sa vrátiť ku zmysluplným a hlbokým rozhovorom. Neodbiť človeka otázkou „ako sa máš“ ani odpoveďou „dobré“. Treba sa rozprávať o tom, čo sa nám deje v živote, v cirkvi, v spoločnosti. Niektoré veci totiž pochopíme až vtedy, keď ich odkomunikujeme s iným človekom. **Samozrejme nesmieme zabudnúť na rozhovor s Pánom Bohom. Modlitba má byť každodennou súčasťou nášho života.** Dnes možno oveľa viac ako doteraz. **Rozprávaj sa! Boh počúva. Zavolaj niekomu, kto je sám. Zavolaj niekomu, ak sa cítiš sám. Určite sa nájdú ľudia, ktorí ťa budú počúvať a s ktorými sa môžeš rozprávať.**

Ježiš je tu, hoci Ho nevidíme - dnes je naozaj ťažké vidieť stopy nášho Pána v živote a vo svete. Kde sa len obzriete, všade vidíte mnoho negatívneho. Od slovenskej vlády až po množstvo mŕtvych. Ľudia sa sťažujú, média šíria iba negatívne správy, my – zatvorení doma – si namýšľame nepravdu. Viac vecí nás robí smutnými ako radostnými. Život na tomto svete aj sociálne siete sú plné závistlivých, nahnevaných, nepravých a zlých ľudí. To všetko v nás vytvára dojem, že Boh tu nie je. Aký Boh by toto zniesol? Aký Boh by tu na zemi dokázal existovať pri nás, ľuďoch? Aký Boh by mohol byť súčasťou tohto sveta? Dnes naše oči možno drží v slepote naša pýcha, diabol, naše ciele, naša túžba žiť bez Boha. Dnes sa rozhodujeme, že nechceme Boha vidieť. Vytesňujeme Ho nie na okraj spoločnosti, ale mimo našej reality. Chceme byť bez Neho. Či už preto, že nás sklamal, lebo toto všetko nezastaví alebo preto, lebo my to všetko zvládneme sami. **Ale On tu je. Kráča popri nás. Ticho, nenápadne, nenásilne. Ale nenecháva nás samých v našej zaslepenosti a nevedomosti. Nevieme, prečo nezakročí, prečo neurobí zázrak, prečo je akoby ticho. Možno preto, aby sme sa upevnili vo viere, že On síce dopustí, ale neopustí. Lebo ak poriadne otvoríme oči, uvidíme Ho. Pán Ježiš nie je ďaleko od nikoho z nás. Len si Ním nechajme umyť oči, aby sme videli.**

Sme smutní a to nám bráni vo viere – príliš sa sústredíme na svoje sklamanie. Čo vás v poslednom čase sklamalo? Ľudia, okolnosti, kolegovia, politici, počasie, rodina, neznámi, vy sami? Sklamaní je v živote dosť – či už takých reálnych alebo vykonštruovaných. Zvykneme sa na ne sústrediť, oberajú nás o energiu, o pozitívne myslenie, o nádej. Veľmi dobre to poznáme. Všetci sme si prešli obdobím sklamania. Vtedy je ťažké vidieť aj niečo iné ako to, čo nás robí smutnými a utrápenými. **Kým však neuvidíme Ježiša vedľa seba, kým sa vierou nechytíme Jeho sľubov, kým s Ním nenadviažeme intenzívnejší vzťah, budeme stále žiť v sklamaní a bolesti, ktorú prináša.** Práve vtedy, keď je najmenej dôvodov byť blízko Kristovi, práve vtedy sa o to máme pokúšať. **Pretože ak sa sústredíme na naše kríže, neuvidíme Toho, kto na kríži zomrel za každého z nás. Nebudeme vedieť správne hodnotiť minulosť, žiť v prítomnosti ani sa s nádejou pozeráť do budúcnosti. Nedovoľme nikomu a ničomu, aby nám bránilo vidieť Krista viac ako naše problémy. Správny uhol pohľadu mnohé vyrieši.**

Nevzd'al'ujme sa cirkvi – dnes je to ťažké, pretože pandemická situácia nám nedovoľuje byť spolu častejšie. S mnohými kolegami sme však smutne skonštatovali, že to, čo sa deje, ľudí nepritiahne k Pánovi a do chrámu, ale ešte viac vyprázdni, už aj tak prázdne, kostoly. Mnohí sa neobrátia k Ježišovi, ale odvrátia sa od Neho, od spoločenstva cirkvi. Možno zo spomínaného sklamania, možno spohodnieme, možno zistíme, že nám to nie je potrebné, možno nám nechýbajú konkrétni ľudia, možno sme nadobudli dojem, že Božím veciam rozumieme aj sami, bez spoločenstva. Dôvodov môže byť viac, ale efekt je rovnaký: opúšťame spoločenstvá a zatvárame sa do svojich domovov izolovaní od všetkého, aj od Pána Ježiša. Tento zlý smer – od spoločenstva, od Pána – nás naučí hľadať len svoje vlastné cesty, naplniť iba svoje plány, mať iba nami vytvorené nádeje. **Bez spoločenstva cirkvi prichádzame o silu k duchovným zápasom, prichádzame o bratov a sestry, prichádzame o duchovný domov. Preto: hoci vo zvláštnom režime,**

nezabudnime na to, že naše miesto je v spoločenstve cirkvi. Tu môžeme počúvať Božie slovo, vnímať Ježišovu blízkosť vo sviatostiach, modliť sa navzájom za seba, pomáhať si a posilňovať, niesť si vzájomne bremená. A to predsa všetci potrebujeme. Nedovoľme pýche, aby nám bránila byť súčasťou Kristovej cirkvi.

Napriek všetkému, čo nás obmedzuje, nechajme sa poučiť z príbehu emauzských učeníkov, že

Sa máme navzájom rozprávať

Ježiš je stále tu, aj keď Ho nevidíme

Nedovoľme smútku brániť nám vo výhľade na Krista

Nevzdáľujme sa od spoločenstva veriacich v Ježiša Krista. Nech nám v tom Duch svätý pomáha. Amen.

Modlitba: Pane Ježiši Kriste, Ty vidíš v akej sme situácii. Niečo sa máme asi naučiť, len nie vždy chápeme čo. Daj nám svojho Ducha, aby nám pomohol porozumieť Tebe, sebe, svetu. Ďakujeme Ti, že Ty s nami neprestávaš komunikovať, ale že cez Tvoje slovo môžeme vnímať Tvoj hlas. Ďakujeme Ti za ľudí, ktorí sú nám blízki a s ktorými sa môžeme rozprávať, pri ktorých môžeme byť úprimní a pravdiví, bez toho, aby sme sa báli odsúdenia. Odpusť nám, ak naše oči zaslepuje kadečo a my tak cez tú tmú nevidíme Teba, hoci kráčaš vedľa nás. Pomôž nám v tragédiách nášho života veriť a vnímať, že si po našom boku, že ako dobrý Pastier zostávaš, a neutekáš, zanechajúc svoje stádo napospas dravcom. Pomôž nám aj v ťažkých chvíľach života uprene hľadiť na Teba a nenechať sa odradiť tým, čo sa deje v nás alebo okolo nás. Správny uhol pohľadu môže mnohé vyriešiť, tak nám ho cez svojho Ducha, svoje slovo, cez svoju prítomnosť, daj. Je zvláštna doba a my sa, ako Tvoja cirkev, nemôžeme stretávať, ale daj, aby sme si hľadali cesty do spoločenstva a nie výhovorky, ako tam neprichádzať. Zjednot' nás ako svoj ľud, okolo svojho kríža, aby sme – napriek všetkému a v tomto všetkom – boli Tebe verní, aby sme za Tebou kráčali a Teba oslavovali. A ak je toto už koniec všetkého, vezmi si nás, z milosti, do svojho večného kráľovstva, kde Ťa chceme jedným srdcom a jednými ústami, oslavovať a chváliť naveky. Amen. Otče náš...

Požehnanie: V Ježišovi je život a život je svetlom pre ľudí. Nech Ježiš ako svetlo žiari v každej tme vášho života a nech vás Duch Svätý obdarí vierou, že Ježišovo svetlo nijaká temnota nepohltí.